

๒๑



บุญเท่านั้น
ที่ปรารถนา

ชนผู้ปรารถนาอายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สวรรค์
ความเกิดในตระกูลสูงและความเพลิดเพลินใจ
พึงชวนขวยในความไม่ประมาทให้ยิ่งขึ้นไป





บุญเท่านั้นที่ปรารถนา

๑๕๐

เราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ มีสิ่งที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไปอยู่ ๒ ประการ คือ การศึกษาวิชาความรู้ในทางโลก และ การศึกษาวิชาในทางธรรม การศึกษาความรู้ทางโลก เพื่อให้เรารู้จักวิธีการแสวงหาปัจจัยสี่มาเลี้ยงตน ทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ส่วนการศึกษาความรู้ในทางธรรม มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งความรู้ที่สมบูรณ์ เป็นความรู้เพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง เข้าถึงความสุขอันแท้จริงที่มีอยู่ภายใน

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน อิกฺขสุตฺต ความว่า

“ชนผู้ปรารถนาอายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สวรรค์ ความเกิดในตระกูลสูงและความเพลิดเพลินใจ พึงชวนชวนในความไม่ประมาทให้ยิ่งขึ้นไป”

บัณฑิตทั้งหลาย สรรเสริญความไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ เพราะผู้ไม่ประมาทย่อมยึดเอาประโยชน์ทั้งสองไว้ได้ คือประโยชน์ในปัจจุบันนี้และประโยชน์ในสัมปรายภพ

พระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย ได้ตั้งความปรารถนาเพื่อจะบรรลुพระลัมมะลัมโพธิญาณ ทรงพิจารณาด้วยสติปัญญาว่า ควรสร้างบารมีอะไรเป็นอันดับแรก ต่างเห็นพ้องต้องกันหมดทุกพระองค์ ว่าต้องเริ่มต้นจากทานบารมี เพราะทานเป็นทาง



บุญเท่านั้นที่ปรารถนา

๑๕๑

มาแห่งโรคทรัพย์ ซึ่งจะทำให้สร้างบารมีอื่นๆ เป็นไปอย่าง
สะดวกสบายยิ่งขึ้น

*ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็นพระราชา
ทรงพระนามว่า สาธินะ ปกครองแคว้นแคว้นและประชาราษฎร์
ในมิลินทร พระองค์เป็นผู้ยินดีในการบริจาคทาน และทรง
พระราชทานโอวาทแก่ชาวแคว้นแคว้น ให้หมั่นสั่งสมบุญด้วย
การให้ทานและรักษาศีล มหาชนทั้งหลายตั้งอยู่ในโอวาท ต่าง
ทำบุญให้ทานกันเป็นประจำ เมื่อหมดอายุขัยก็ได้ไปบังเกิดเป็น
เทพบุตรเทพธิดาอยู่ในสุคติโลกสวรรค์กันมากมาย

เมื่อเหล่าเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มาประชุมกัน ณ
สุทธรรมาเทวสภา เทวดาเหล่านั้นต่างพรรณนาถึงคุณของพระ-
เจ้าสาธินะ เทวดาอื่นๆ ได้ยินเข้าก็มีจิตเลื่อมใสยินดีปรารถนา
อยากจะได้เห็นพระราชา ท้าวสักกเทวราชจึงโปรดให้มาตลีเทพบุตร
นำเวชยันตราขจรไปยังมนุษยโลก เพื่อทูลเชิญพระเจ้าสาธินะ
ให้เสด็จไปดาวดึงส์พิภพ มหาชนได้เห็นมาตลีเทพบุตรขั้บราขจร
มีรัศมีรุ่งเรืองดังดวงจันทร์ ต่างพากันเข้าใจว่า วันเพ็ญคืนนี้
ช่างน่าอัศจรรย์จริง พระจันทร์ได้ปรากฏบนฟ้าถึง ๒ ดวง แต่



๑๕๒

เมื่อราชรถเคลื่อนเข้ามาใกล้ มหาชนได้เห็นชัดเจน จึงได้พากัน
ชื่นชมโสมนัสเป็นอย่างยิ่ง

มาตลีเทพบุตรทำประทักษิณรอบพระนคร แล้วนำ
ราชรถจอดตรงช่องพระแกล ในวันนั้น พระราชาเสด็จออกตรวจ
โรงงานกับหมู่อำมาตย์ และข้าราชการบริพาร ประทับนั่งอยู่กลาง
ท้องพระโรง ตรัสให้โอรสที่ประกอบไปด้วยธรรม ทรงสมาทาน
อุโบสถ และประทับอยู่ ณ ที่นั้น เมื่อมาตลีเทพบุตรทูลเชิญ
พระราชาให้เสด็จขึ้นเวชยันตราชรถ พระเจ้าสาธินะเสด็จขึ้น
ประทับบนราชรถแล้วเหาะขึ้นสู่อากาศ หายวับไปในขณะที่
มหาชนทั้งหลายกำลังมองดูอยู่ มาตลีเทพบุตรได้นำพระราชา
มาสู่เทวโลก ปรากฏต่อหน้าเหล่าเทวดาทั้งหลาย เมื่อเหล่า
เทวดาได้เห็นพระราชา ต่างพากันชื่นชมยินดีอนุโมทนาสาธุการ
กับพระองค์

ท้าวลัkkalเทวราชทรงชื่นชมโสมนัส ได้เชื้อเชิญพระราชา
ให้ประทับนั่งบนบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์เสมอกันกับพระองค์
ทรงแบ่งทิพยสมบัติครึ่งหนึ่งให้พระองค์ครอบครอง เมื่อกาล
เวลาล่วงไป ๗๐๐ ปีมนุษย์ พระเจ้าสาธินะยังคงประทับอยู่ใน
เทวโลก ขณะนั้นพระองค์เกิดมีพระอาการร้อนรุ่มในพระสรีระ
จึงทูลถามท้าวลัkkalว่า สรีระของพระองค์จะถึงความดับสิ้นไป
หรืออย่างไร หรือว่าเป็นเพราะอำนาจแห่งวิบากกรรม จึงทำให้



บุญเท่านั้นที่ปรารถนา

๑๕๓

เกิดความรุ่มร้อนอย่างนี้ ไม่มีความสุขเหมือนแต่ก่อน

ท้าวลัทธิเทวราชจึงกล่าวว่า “ขอพระองค์อย่าได้กังวลพระทัยไปเลย พระชนมายุของพระองค์ยังไม่หมดสิ้นไปในตอนนี้ แต่ที่ทรงเร่าร้อนก็เพราะว่า ผลแห่งบุญที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้ในมนุษยโลกมีไม่มาก เปรียบแล้วเหมือนกับธูที่มีปริมาณน้อยนิด เมื่อเทียบกับผืนปฐพีทั้งหมด ไม่เป็นไรหม่อมฉันจะแบ่งบุญให้ ขอพระองค์ทรงประทับอยู่ในเทวโลกนี้ต่อไปเถิด” แต่พระเจ้าสาธินะทรงปฏิเสธ ดำริว่า ยานพาหนะที่ยืมเขามาขับทรัพย์สินที่ยืมเขามาใช้ สิ่งนั้นก็ยังไม่ใช่เป็นของเราโดยแท้จริง

พระราชาก็ได้ตรัสตอบท้าวลัทธิว่า “หม่อมฉันมิได้มีความปรารถนาความสุขที่เกิดจากบุญที่พระองค์แบ่งให้เลย แต่หม่อมฉันอยากบำเพ็ญบุญเอง เพื่อจะได้เป็นอริยทรัพย์ติดตามหม่อมฉันไป” แล้วพระราชาก็ปรารถนาที่จะกลับไปยังมนุษยโลก เพื่อจะได้บำเพ็ญบุญกุศลให้มากขึ้น ท้าวลัทธิทรงรับสั่งให้มาตลีเทพบุตรนำพระราชากลับไปสู่มิถิลานคร โดยส่งเสด็จในพระราชอุทยาน

พระราชาทรงเดินจงกรมอยู่ในพระราชอุทยานนั้น เมื่อนายอุทยานเห็นก็นำความขึ้นกราบทูลแต่พระเจ้านารทะ ซึ่งเป็นพระราชองค์ปัจจุบันให้ทรงทราบ เมื่อพระเจ้านารทะ



๑๕๔

เสด็จมาถึง ได้ประทับ ณ ที่อันควร แล้วตรัสว่า “ข้าพระองค์
เป็นพระนัดดาของพระราชวงศ์ที่ ๓”

พระเจ้าสาธินะเสด็จลุกขึ้นจุ่งพระหัตถ์ของพระเจ้า-
นารทะ เสด็จพระราชดำเนินไปโดยรอบ ทรงชี้ให้ดูว่า ที่ตรงโน้น
เคยเป็นไร่นา ที่ตรงนี้เคยเป็นร่องน้ำ ที่นี้เคยเป็นแผ่นดินมีหญ้า
เขียวขจี ตรงนั้นเคยเป็นแม่น้ำใหญ่ซึ่งไหลอยู่ตลอดเวลา
ไม่ขาดสาย มีน้ำใสสะอาด ดารดาษไปด้วยดอกปทุม

พระเจ้านารทะตรัสว่า “เมื่อพระองค์ได้เสด็จไปยังเทวโลก
๓๐๐ ปี บรรดาพระญาติทั้งหลายได้สิ้นพระชนม์กันไปหมดแล้ว
ส่วนหม่อมฉันเป็นหลานของพระองค์ ได้สืบสันตติวงศ์ต่อมา
ฉะนั้นขอให้พระองค์เสด็จเสวยพระราชสมบัติเถิด” แต่พระเจ้า-
สาธินะกลับปฏิเสธว่า “ที่เรากลับมาในครั้งนี้ ไม่ได้ต้องการ
ราชสมบัติ แต่ต้องการบำเพ็ญบุญกุศล เราจะชวนชวายในการ
ทำบุญเท่านั้น ทิพยวิมานทั้งหลายเราได้เห็นแล้ว สมบัติอันเป็น
ทิพย์เราก็ได้ครอบครองแล้ว แต่เราตั้งใจสละทิพยสมบัติอัน
ประณีตเหล่านั้น กลับมาในมนุษยโลกก็เพื่อต้องการจะทำบุญ
ดำเนินไปตามทางแห่งพระสัพพัญญูพุทธเจ้าทั้งหลายใน
กาลก่อน” จากนั้นพระเจ้าสาธินะก็ได้บริจาคทานอย่างมโหฬาร
ตลอด ๓ วัน ในวันที่ ๓ นั้นเอง พระองค์ก็สวรรคตและได้ไป
สู่สุคติโลกสวรรค์



บุญเท่านั้นที่ปรารถนา

๑๕๕

เพราะฉะนั้น บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของพวกเราทั้งหลาย เราจะมีความสุขได้ก็เพราะอาศัยบุญ ถ้าเรามีบุญน้อยอุปสรรคก็มาก ความสุขความสำเร็จก็น้อย ถ้ามีบุญมากอุปสรรคก็น้อย ความสุขความสำเร็จก็มีมาก ดวงบุญจะมีอนุภาพดึงดูดแต่สิ่งที่ดีๆ เข้ามาในชีวิต ทำให้เรามีจังหวะชีวิตที่ดี พบเจอแต่คนดี สมบัติทั้งหลายก็หลั่งไหลมา เพราะบุญเป็นเบื้องหลังของความสุขและความสำเร็จทุกอย่าง ไม่ว่าจะเจออุปสรรคยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ให้นึกถึงบุญไว้ อย่าได้ขาดการทำบุญกัน แล้วบุญในตัวจะช่วยเปลี่ยนวิกฤติมาเป็นโอกาสได้ในที่สุด

